

LBRIS

wlad niculescu
books

puțin... suficient:
suportabil poate

editura vinea
bucurești, 2021

LUNI ȘI JOI/ 7

- [Hașurată de felinare, pietonală viața...]/ 9
[„Răsfățați de zori din preaplinul zorilor...”]/ 11
[Cumva și ca să mă asigur...]/ 13
[Fiecare casă pe seama cîte unei ferestre...]/ 15
[Îmbrac cămăși în care să te îmbrățișez...]/17
[Și evident că nu la fel de calm...]/ 19
[Umed la tălpi, goale încă din stradă...]/ 21
[De ieri (de Joi...)/ 23
[Umbră în iarbă, iarba de decor...]/ 25
[Dacă vrei, poți să-mi scrii...]/ 27
[Cotrobăind prin sertare...]/ 29
[Curtea, ca un șantier...]/ 31

DE LA OBRAZ/ 33

- PIERROT/ 35
CANTALETA/ 37
ILUZII/ 39
ÎNCEPUTUL/ 41
VINA/ 43
RESEMNARE/ 45
¿LA VIUDA DE QUIEN?/ 47
FERICIRE/49
PLECĂM/ 51

We know *ÎN AER*/ 53

Oblic cumva, trec apoi repede strada/ 55

Murmur ce urmează să știu/ 57

Și pașnici, nu mult mai sus, norii/ 59

din cretă & ace/ 61

NOEL/ 63

*** [Era într-o rotondă unde...]/ 65

LIBRIS

We know
books

LUNI ȘI JOI

Hașurată de felinare, pietonală viața. Și la opt, și la nouă, și mai târziu... Vii și nu-i doar treaba ta în ce cămașă. De pe mine, conștiința precisă că pe tine totul se-adună.

*

Tu, în cămașa mea: nu te-agiți – nu se-animă. Dar te-agiți și, la piept – *în* piept –, vizibil preocupată, ți-ai scos să-i agăți, cu singura mână liberă, ochelarii. Eu – și tu tot mai indignată – cotrobăind după ceva util dar improbabil în sacoșa care îți atârnă de braț. Și-ți ascult inima, acum și mai dispusă să mă execute sumar, la-nceput întîi și iarăși, dar pe invers, la fiecare sfîrșit de suflu.

„Răsfățați de zori din preaplinul zorilor.” „Consolați de iubiri din simțirea lesne de înduplecat a iubitelor.” Pe plajă, pe rînd. Se deșteaptă, indiferenți la tot ce ar fi naufragiu în asta.

*

Aluzii, toate veninoase, la valizele găsite ieri în foișorul instalat, *atent* instalat, decorat... și ceremonia exclus să nu se țină! „Să plecăm!” „Să plecăm”? „Să *scăpăm!*” Și-i ușor (mai ales cînd ai mai încercat) să crezi că eu și, la scurt timp, altcineva... Cine?

Cumva și ca să mă asigur că-i un troleu ce așez pe fir,
că nu înalț naibii, galben-negru, vreun drapel, mă atîrn,
suficient de greu, de ceva ca o frînghie.

*

Să fi visat, te-aș fi prevenit. Dar, vezi, am aflat cine și-a făcut
o deprindere, a răsfaț, să mă tot zăpăcească. „Doar cerneală!”
Să sperăm, iubire. Să sperăm! Sub ochi – *la* ochi... Mai vînată decît
ți-a trebuit ție să-mi scrii, pe proprie răspundere, că „nu reiese”.

Fiecare casă pe seama câte unei ferestre. Fiecare fereastră cu pîndarul ei. Plătit cu nasturi drept monezi, sau uneori doar cu pastile. Și de ce-s eu singurul să fi uitat cum deja unii nu te mai vorbeau doar de bine?

*

Așa, din auzite, aflu: destule. Despre...? Despre ce? Acolo unde chiria te costă lunar cât, lunar, ne costa împreună viața. *Temă* viața. Tot încerc (și nu-i de-ajuns, nici n-ar conta în ce fel) să-ți las inima singură.

Îmbrac cămăși în care să te îmbrățișez. Fie eu, fie tu,
putem dormi pe urmă în ele. Scapătă felinare, pîlpîie
radioul. Acum tramvaiele vin, chiar dacă – neclar
de ce – nimeni nu s-a mai coborît din vreunul.

*

Cu un singur deget, însîngerat de la împunsătura croșetei,
tu, rulînd ușor pe cursor. Ușor-ușor, pînă ce uiți
și nu găsești deplasat... nici frivol, că... *Între*,
șipete ca de păsări: bîguieli, hulubăieli, deliruri.